

קבג:

עין משפט
גר מצודה

א ו ח מ"י פ"ד מהל' שבת
הלכה ז'
יב ב מ"י פ"ה מהלכות
כלים הלכה ז'
יג ב מ"י שם פ"ה הל"ב
יד ד מ"י פ"ה מהל'
שבת הלכה ז' מחל' חל' חל'
ה טז ורש"י א"ת ש"ת
שם ספ"ד ז'
טז ו מ"י שם הלכה ז' ט"ש
ז ט"ש פ"ד ז'
טז ז מ"י פ"ה מהלכות
תמיד ומספין הלכה
ז'
יז ו מ"י פ"ה מהלכות ק"פ
הלכה ז'

מוסף רש"י

[illegible]

27 וְסִימָן נֶאֱמַר

שבעה שמונים וזו חיות
שמונה ורואה בו כנסי דמי
עקבא גרסי דבי וי ימי
אמרי קנה שחקתקי להם
זו חיות חיות וזו ורוע
אם היה מילוכין במשקה
זו שנונה מילוכין המעט
אם לא לא תרעא לא נמנה
למלכות המעט און חן ו
לזה שם שמואל אלא להיות
אין בו אה היותו
משום אה אמרי דמקבל
המקבל והואיל וכלל וכלל
אמר רב תנמן האי
שמואל דקערי ביתה האי
מחזירה דמי, אובלא
אמר חלי שדונה
לדעתה ומקנה חן וכלו
מקבל וכו' מושלין מים
המקבלין על הבנים
משמחת לה בפרק כל
שוראלי ים ארס חלק
מקבלין 123 שוראלי מקבלין
אחור כבולא, אמר אביי
כבולא דהרי.

רבינו חננאל

אֶסְקִיטִיוֹן שֶׁבַח שֶׁ
יִבְרִיתוּ הַתּוֹנִיִּים אִתּוֹ
פִּי אַהֵר, אֲנִי חֲבֵבָהּ
שֶׁיִּשְׁכַּלְמוּ מִבְּרִיתוֹ.
וְאֶסְקִיטִיוֹן שֶׁבַח שֶׁ
אֲנִי מִשִּׁיטִי כִּי
וְאִין מְקִיבִין שֶׁוֹמֵד.
מִסְפְּרִיקִין עַל שִׁמְיֵהּ
וְחֹסֶה שֶׁבַח שֶׁ
הַיְחִיד הַזֶּה שֶׁיִּשְׁכַּל
וְלֹא פִי מְתוֹן וְהוּא
יִרְאֶה, אֲנִי מִשִּׁיטִי
שֶׁיִּשְׁכַּלְמוּ אִין.
עַל שִׁמְיֵהּ
יִרְדֵּה בִּרְכָה כִּי מְחִיבִין
יִצִּיעַ אוֹתוֹ יוֹדֵעַ, אֲנִי
מִשְׁפָּקֶה עֲדָה שֶׁנִּשְׁמֶה
לֹא מִשְׁמֵן, אֲנִי
יִדְעֵה שֶׁבַח שֶׁנִּשְׁמֶה מֵלֹאֵת
יִשְׁכַּל, אִין כִּי מִנֵּה לֹא הֵי
שֶׁבַח שֶׁ מִתְּחִילָה דַּמִּי, אֲנִי
מִנֵּה עָלֵי מְדִינָה, וְשֶׁ
אֲנִי עֵשֶׂה אִין שֶׁ יִשְׁתַּחֲוֶה
רַחֵם אֶרְפָּא, וְנִשְׁמֶה אִין

יוסבינא

דאסבינא דאשבעהבא. פירט נקוטערס סבין שהקבצים מקבצין
 נה נער יומ"ט סבין שזמתינ נה שמקפיד שלא חציגס
 י"ש לחור שלא לעטלו אפי' לנורץ גופו דהוי יחיד של מחרישה
 דאפי' ר"ש מודה דאמרינן נסוף מריתלין (דף קמא):

ה. לא חשיב

אחלה כלים דלאו בני
קיצול דהא פשיטא דכיסות וקערות
ונלחמיות הן מטלטלין:

אִתִּיבִּיהַ אֲבִי מְדוּבָה. בְּשִׁלְמָה

לדדי מוקמינן לגרין
מקומו וה"מ לגויי כד
נחמין דכשי
עלי ואשי נמי הוי דע
משי
רבה הכי לעיל אלא
פריך לרבה
אולי יאמר חירוק אחר
ורבא לא בעי
גויי כר' נחמין
לית הלכתא
כותיה ורבה דמשי
ליה כר' נחמין
שמוס עמאשע ליה
אין מטגלען אומס
בשום ענין: **הכא** נמי
מחמה
צ"ע. והא דנקט לקב
עלוי כשר
אמרי' לגרין גופו
ומקומו נמי שרי
לאשמעין דאפילו
כד פליגי ב"ש
דלא שרי מחמה
מחמה ז"ל:

לא סידור קנים. אע"ג דאין שבות (ב)

במקדש כמה שנותים * אשכנז
במקדש * שגורו פעמים לזכר כי הכא
בנקים ומקלות לפי שהיו מחללים את
השבת: (ע) קרי היא בב"ה הבלים. אע"ג
דקודם התרת כלים נשנית איכא למימ'
כל הכלים ענין כוסות וקערות:

דבר

כל הכלים פרק שבעה עשר שבת

אפיקטיווין. להקיא. שמה משקים ומקיא ולא לרפואה אלא להרע
 את מעיו שיוכל לאכול ולשמות (יורדן) הריזה כדאמרי בפיקי חכמים.
 ואעפ"י דלא נזכר בה משום שחיקת סממני דהא לאו לרפואה היא
 אלא משום דמתקן גברא: **הבא אורפיה.** והרי הוא כמי שמאכילו

תקונו נכבדו צמדי' דללו' לרפואה
 דליכא ממוס שחיקא סממנין שרי:
 פקיד. היקד הוא אינו מחזורי זו
 אלא מופקד וימון סס ויהאס וזו
 חיקון: הכא לא פקיד. ודמי למלאכה
 שמסדרין ומכניסין למקום חבור:
 ברתני' קנה של ויסיס. לאחר
 שמיקטן ציור במעטן ושמן מתאסף
 בחסון וזוח ללחא ויש לו קנה להספן
 זו ולצדוקי אס כמרו כל דרכן ומגניסן
 לנית הכד: אס יש קשר כראשון.

שעה שחזר שבת

טומאה: דכלי הוא לפי שבע בראש
קצת: ואם לאו, לא דמי לכלי, ויבגד
מפרס לא **בגד'** ואחרי, כי יש לו
קשר בראשו רב ומי דקשר משוי ליה
מנה מייס פשוטי כלי עץ הוא שאפילו
חלול הוא איך חללו עשוי לקבל כלום:
סופו ורואו, בחלול ראשו שמשחיר
עליו, הוא ראוי לטומאה ויבגד.

יֵלֶה וְזוֹהֶמָא לִיסְמַרְן

הוא שאל גבי שלחן
והתירו עד שאמרו
שבת חוץ מן חסר
שהמאיתירו חזרו
להתיר לצורך גופו
התירו דבר שמלאכתו
אין בשתי ידיו לא עד
בא מבדי התירו קתני
התירו דבר שמלאכתו

מִזֶּה לְצֵל וּתְחִזְרוּ וְהִתִּירוּ

ללא חוץ למלאכה אחרת: **גב' ארנשט**
דקלרי. כלי נחושת העשוי כנפה
 נקבים נקבים והוא של כובסות ויטמו
 על הצגדים ומוקף של המים עליהן.
 וי"ט מתגמגמ מוגמר מתחמחי והבגדים
 מונחין עליו ומתגמרין דרך הנקבים:
חרכא דאושכסי. סכין של רעענין:
וסכינא דאשכנא. סכין של בית
 המקולין שהקצין מהקצין בו כסר:
חלינא. דלור"א. כל זה קסדי ע"ייהו
 משום דמפגמיו ומקלי להו כידים: **ג' א**
כליס. וחו לא ולקמן אמרין דכימי

כ"ב: מקומו. חזרנו שמהפסוק צ"ד דבנא. ועשרה מקוואות מהתרי"ט
 צ"ד: קדשה: וסבין קטן. שמהפסוק צ"ה יבשר ואוכלין. דהני מדיירין
 כי בשאביו יוצר וסבין וסבין וסבין מפרס מצי כולוה כי: המירו:
 המסר הגדול כ"ו: הסירו. לטלטל. דבר שיעקר מאלכתו בחול להסיר
 הכלי אבל לא משום שיתקן למקומו: וסבין וסבין. את אל לנור
 למלאכת הסיר ומיחו לא דהתרו אל לנור מקומו: כל הכלים. הללו
 דמרחי ה"י הדם יסיר לגבי דבר דלמך לעל מקומו: קורנן כל פסחם שני
 פעם ראשונה: מה לי גופו מה לי מקומו. ורשויה לנור יבשה: במה
 צחמה: עד שאמרו. היינו עוד הסיר אחרינא כל הכלים אפי' גדולים.
 מקומו: אין מעטלין אוסר. בשלמא לדידי אין מעטלין אותה לנור
 ג' כלים וחי לא משום דהוו גופנים בשבחת דמתי בימיס המה
 כי האחרון שמהו כ"ג לנור מולן כ"ג לנור ורבה כל לנור מקומו: לא
 כנס הרוח ביניהן שלא יתעפשו: ולא נעילתן. מן המערה יבשה: דוס
 ומסדר המדש בלא קיס וימלאי שבת נכנס וימון הקיס ביניהן. ו
 גופן: מקלין דקין ומלקין סיו. בעורה בפסח שחל להיות י"ד בחול:
 ד"ו

018 117 74102872 1127 1107 87 175

קטנה, כיון שנדרשו וחזרו לרדק בשמירת שבת, היא מתירין להן והולכין עד שהזריזו הכל במשישה. וכך הוא משום בתלמוד א"י, א"ר אלעזר קנים וימקלות וקלוסטרטא ומדוכה כול ולישכך נשנו באיסור קנים, הם קנים של לתם הפנים והן שנוין במסכת מנחות שאסור בלחם הפנים. כמלות מפרש הפסוקים ברוך שחל ייך להיות השבת אשר יי' אלעזר ללולא

מסורת הש"ס

[illegible]

נורה אור השלם

במים הדקה ראיתי
בדיונה דרכים נטות
בשבת ומביאים הערמה
עמסים על החמרים ואף
עץ ענבים ותאנים וכל
משא ומביאים ויחשלו
ביום השבת ואעיד ביום
השבת עוד נחיה כינוי

הגהות הב"ח

(א) תיב' ד"ה לא סידור ימי
דלון שנית. ניב ע"ל פרק
המנע דף לה בחוס' ד"ה

וליוו הש"ת

תשוב' ד"ה לא וכו' אשכח
במקדש. ע"ל דף קטו ע"א
סוף ד"ה והתנחל:

לעזי רש"י

קולטור"א, גקן של
מחשבה והיות הפילת את
הקרקע.
דולור"א (דולידור"א).
העצד (מעין גרון).

בֵּינֵי חֲנָנִאל (הַמִּשְׁכָּד)

מיתרונותיו עשה לך תרבות
עצום, איזמלון חריסין,
סניף ראשכחא, סכין
המיוחדת לשחיטה בלבד,
עצמא דננר, הוא גרין,
הוא המצמד של הרש, כיון
קסדי אסמיתו קבע ליה
הקום ומסדי דעתו מלעשות
בהן מלאכה אחרת, הללו
קיצצא בהן שהן מוקצא
למכת סמיתו בים אסור